

JOSEFIN

En visa omtyckt av beväringar och scouter

Det var en gång en flic - ka som het - te Jo - se -
fin, Jo - se - fin - fin - fin. Jo - se -, Jo - se -, Jo - se -
fin. Den en - da skatt hon äg - de det var en sy - ma -
skin, sy - ma - skin, skin - skin sy - ma - ma - ma - ma - ma - skin.

Hon hade ock en fästman, som hette Jonatan,
Jonatan-tan-tan, Jons-Jons-Jonatan,
och han var inte fager, men hon var likadan,
likadan-dan-dan, lika-lika-likadan.

Han ägde en skuta, som uppå böljan for,
böljan for for for. . .
den hade han fått ärva utav sin gamla mor,
gamla mormorsmor, gamla. . .

Han skrivade ett brev till sin kära Josefin,
Josefin-fin-fin. . .
och bjödnå uppå skutan med hennes symaskin,
symaskin-skin-skin. . .

Och när de hade seglat uppå den blåa sjö,
blåa sjö, sjö, sjö. . .
de stötte mot en klippa invid den gröna ö,
gröna ö, ö, ö. . .

Och Jonatan han sade: Jag tror vi sitter fast,
sitter fast, fast, fast. . .
jag tror vi måste slänga en del av vår ballast,
vår ballast, last, last. . .

Så slängde han ballasten och det var symaskin,
symaskin-skin-skin. . .
och efter den så slängde han sin kära Josefin,
Josefin-fin-fin. . .

Nu går han där och sörjer sin kära Josefin,
Josefin-fin-fin. . .
som sitter där på havets djup och trampar symaskin,
symaskin-skin-skin. . .